

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa "H. [...]" sp. z o.o. w K.
przeciwko "D. [...]" sp. z o.o. w W.
o zakazanie czynów nieuczciwej konkurencji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 lutego 2019 r., sygn. akt VII AGa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej

sprawie powód w skardze kasacyjnej dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi, a także występowanie na jej tle istotnych zagadnień prawnych. W ocenie skarżącego o oczywistej zasadności skargi świadczy to, że ustalono, iż przynajmniej jeden typ drzwi produkowanych przez pozwanego i poddanych badaniu nie zawiera jednego elementu wymaganego przez tzw. aprobatę techniczną, a tymczasem pozwany twierdzi, że produkt spełnia wymagania tej aprobaty. Co więcej, z przedstawionej ekspertyzy wynika, że tego elementu nie da się w drzwiach zainstalować ze względu na ich konstrukcję. Zatem choćby w tak wąskim zakresie, w odniesieniu do konkretnego typu drzwi wyprodukowanych w konkretnym roku doszło do popełnienia czynu nieuczciwej konkurencji polegającego na wprowadzeniu w błąd co do tego, że spełniają one wymagania aprobaty. Jednak ze wskazanego względu skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie. Choć bowiem prawdą jest, że skutecznie wykazano niespełnianie jednego z elementów aprobaty, to jednak jednocześnie w tej samej ekspertyzie dowiedziono, że nie wpływa to na właściwości drzwi (odkształcały się, lecz nie przepuszczały ognia). Jednakże brak jednego elementu konkretnej normy, co do istnienia którego nie jest oczywiste, że wynikał on z umyślnego działania, nie może automatycznie oznaczać, że powoływanie się na spełnianie wymagań tej normy było czynem nieuczciwej konkurencji. Zarzut ten może być oczywiście podnoszony jako zarzut kasacyjny, lecz *per se* nie świadczy o oczywistej zasadności skargi. Z kolei pierwsze wskazane w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne, mające przemawiać za przyjęciem jej do rozpoznania, dotyczy kwestii rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniach w związku z popełnieniem czynu nieuczciwej konkurencji, tzn. relacji art. 6 k.c. i art. 18a u.z.n.k. Artykuł 18a u.z.n.k. przenosi ciężar dowodu na pozwanego co do prawdziwości oznaczeń lub informacji umieszczanych na towarach (opakowaniach), lub wypowiedzi w reklamie. Może budzić wątpliwości, co prowadzi do tego przejścia ciężaru dowodu: czy występuje on zawsze, ale nie zastępuje ciężaru spoczywającego na powodzie, a więc powód ma dowodzić nieprawdziwości, a pozwany prawdziwości, czy wystarczy, aby powód uprawdopodobnił nieprawdziwość, czy też wystarczy samo podniesienie zarzutu, bez żadnej podstawy. Może też budzić wątpliwości, czy zakres normy szczególnej wynikającej

z tego przepisu dotyczy wyłącznie takich przypadków, gdy pozwany posługuje się oznaczeniem, do którego nie ma prawa (np. trzeba uzyskać określony certyfikat, aby móc stosować konkretne oznaczenie), czy też takich przypadków, gdy pozwany deklaruje spełnienie warunków technicznych określonej normy, które nie są spełnione. Brak w tej kwestii wypowiedzi orzecznictwa, więc materia ta zasługuje na bliższe wyjaśnienie. Można przyjąć, że, zgodnie z funkcją tej normy prawnej, należałoby ujmować jej zakres raczej szerzej. Oznaczałoby to, że wystarczy choćby uprawdopodobnienie nieprawdziwości (i to nieprawdziwości każdego rodzaju, co do bezpodstawnego stosowania oznaczenia, czy też braku właściwości technicznych). Rozstrzygnięcie tego zagadnienia na tle tej sprawy nie jest jednak konieczne. Podstawą orzeczenia sądu nie było bowiem przyjęcie jednej lub drugiej interpretacji, lecz ocena udźwignięcia ciężaru dowodu przez obie strony sporu. Sąd przyjął bowiem, że dowód przeprowadzony przez powoda dotyczy tylko konkretnego egzemplarza, a nie można ekstrapolować go na wszystkie produkty. Z kolei pozwany, jako załączniki do odpowiedzi na pozew, przedstawił szereg certyfikatów, że określone normy spełnia. Wymagałoby zbadania w toku postępowania, czy pozwany dysponował konkretnym certyfikatem potwierdzającym konkretne właściwości drzwi. O ile bowiem w ogólności drzwi pozwanego wymagania spełniały, o tyle jakość ich produkcji mogła powodować, że konkretne egzemplarze takich właściwości nie miały. Badanie w tym zakresie jednak mogłoby mieć miejsce wyłącznie w toku rozważania zarzutów kasacyjnych, a nie na etapie badania zasadności przyjęcia skargi do rozpoznania. Konkludując ten wątek trzeba więc stwierdzić, że wskazane w skardze istotne zagadnienie prawne potencjalnie istnieje i mogłoby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, lecz na tle tej sprawy nie ma znaczenia, bo obie strony przeprowadzały dowody, a orzeczenie Sądu II instancji jest rezultatem oceny tych dowodów niekorzystnej dla powoda (tymczasem ocena dowodów w ogóle nie podlega kontroli w ramach postępowania kasacyjnego). Kolejne zagadnienie prawne wskazane w skardze kasacyjnej dotyczy tego, czy ekspertyza wykonana przez instytucję akredytowaną, ze względu na znaczenie stosownej akredytacji w prawie europejskim, powinna zostać uznana za dokument urzędowy w rozumieniu art. 244 k.p.c. Kwestia ta nie budzi wątpliwości. Status dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym

jest szczególny ze względu na jego moc dowodową, co przemawia za ścisłą wykładnią powołanego przepisu k.p.c., a z niego wynika wyraźnie, w jakich okolicznościach jakiego rodzaju dokument ma status dokumentu urzędowego; niewątpliwie nie ma go ekspertyza prywatna, choćby sporządzona przez instytucję akredytowaną.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aw

jw